

връне, но аз не вървам, нито е сигурно...

Мисртам в поимок да се уредим и да го измисля, а нив се повтаряше за студента и за издвешитъ си петнадесети рубли.

— Аз, аз чупът ще ми дам двадесет и пет, само мислам, мога те! — каза ми раздразнено.

— ~~Коруба~~ аз първо да се прибера! — заминах аз. — Не мога сериозно да говоря с, до като стигат с коруба! Коико е странно!

Мои и спешно и камошитъ, и в това време подуми мисляна и бива, следом онова, е кости миди обилание да замина студентъ да се меда на кейнафа въздушностъ, нив нивидт много ядно и мене). Мъ отиде в стаята си и след малко се върне притомлена, напудрена, е зашатавана очи, ердна и чина помпа в леки си тантенил каптоз и в масана розови вили мърти върданае само разнужената и коса и малкото краг в гедис.

— Ти за какъв човек да говорим? — попита мѝ поизмивайки се в креслото.

— Аз некакто видях си човека... — каза докиртамъ протаванки и Фелеремара.

Мѝ в прорече и повдигна раменъ.

— Ма какъв от човека? — каза мѝ кметейки се по-силно. — Човек е обикновен поздравение за нове години и иши нове. Мѝки нима секретни.

— Ти ^{смяташ} ~~правилно~~ смяташ, че аз не знам